

andet Forslag til samme Paragraph gaaer ud paa noget naermere at betegne de Omstaendigheder, der skulde berettigge de ved Politiet Ansatte til at anholde Personer paa Grund af Mistanke for begaaet Forbrydelse. Der er i Paragraphen opstillet som en saadan Omstaendighed, for det Første at vedkommende Politimand selv har seet, at den Paagjaeldende har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, og det følger af sig selv, at, naar der er begaaet en Forbrydelse af den Art, at Politimanden overhovedet er berettiget til at berøve den Paagjaeldende Friheden, i Politimandens Paasyn, saa maa han kunne anholde den Vedkommende. Fremdeles er jeg fuldstaendig enig deri, at Politimanden maa kunne anholde den Person, der umiddelbart efter Forbrydelsens Udøvelse eftersaettes som Gjerningsmand. Men saa siges der, at Politimanden ogsaa skal kunne anholde den, „hvem han med skjellig Grund har mistænkt for at have begaaet en Forbrydelse“. Dette er, forekommer det mig, vagere, end det behøver at være. Der som man kunde gaae ud fra, at der altid virkelig er skjellig Grund til Mistanke tilstede, naar Politimanden har en Person mistænkt for at have begaaet en Forbrydelse, saa skulde jeg Intet have derimod; men hvad der er „skjellig Grund“, overlades jo i det enkelte Tilfælde til Afgjørelse af de enkelte Personer, som ere ansatte ved Politiet, og det troer jeg ikke er rigtigt. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaae, at de paagjaeldende Ord i Paragraphen skulle forandres derhen, at Politimanden kun skal kunne anholde som mistænkt for en Forbrydelse den, „der antræffes i Besiddelse af Gjenstande, som kjendelig hentyde paa et forbryderisk Forhold af den nævnte Art“. Det vil altsaa sige, at En kun skal kunne anholdes, naar han antræffes i Besiddelse af Gjenstande, der bestemt hentyde til, at han har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, der medfører større Straf end Pengebød eller simpelt Fængsel. Naar der saaledes foreligger Noget, som bestemt tyder paa, at Vedkommende har gjort sig skyldig i en vis Forbrydelse, saa er det i sin Orden, at han kan anholdes. Men jeg lægger saameget mere Vægt paa, at man saaledes naermere præcise-

rer, i hvilket Tilfælde Anholdelse af en Politibetjent skal være berettiget, fordi der hermed staaer i Forbindelse et andet Spørgsmaal, som heller ikke er uden Betydning, det nemlig, hvorvidt der skal indrømmes Politibetjente Ret til at foretage personlig Visitation af de Anholdte. Derom har Lovforslaget ganske i Almindelighed sagt, at den Anholdte kan strax undersøges paa sin Person, naar der er Grund til at formode, at han er i Besiddelse af Noget, der kan tjene til Sagens Oplysning, eller hvoraf han kan befrygtes at ville gjøre Misbrug. Dette er Noget, som ganske er overladt til Politibetjentens Skjøn, men jeg anseer det for ønskeligt noget naermere at præcisere dette. Jeg vil da for det Første sige, at naar det ganske i Almindelighed hedder, at „den Anholdte“ strax kan undersøges paa sin Person, saa kunde man endog befrygte, at dette kunde forståes om enhver Anholdt, ikke blot om den, der er anholdt i Genhold til de foregaaende Bestemmelser i Paragraphen, men navnlig ogsaa om den, der anholdes efter Reglerne i 2det Stykke i Paragraphen, altsaa ogsaa om den, der anholdes for en ganske ubetydelig Forseelse. Jeg vil imidlertid antage, at dette ikke har været Meningen, men at Meningen er den, at det kun er den, som er anholdt i Overensstemmelse med den første Deel af Paragraphen, som skal kunne underkastes Undersøgelse paa sin Person. En Anholdelse, forbunden med personlig Undersøgelse, kan imidlertid være saa overordentlig frænkende, at det forekommer mig at være afgjort, at man ikke bør lægge en Myndighed i den Henseende i enhver Politibetjents Haand undtagen under saadanne Omstaendigheder, at for det Første den Forbrydelse, som den Paagjaeldende mistænkes for at have begaaet, kan medføre større Straf end Pengebød eller simpelt Fængsel, og at der dernæst virkelig er bestemte Kjendsgjerninger, der tale for, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse. Det forekommer mig høist mærkeligt, naar man forbyder Fængsling for en Forbrydelse, der ikke har en vis Størrelse, da at give enhver Politibetjent Ret til ikke blot at anholde en Person for en saadan Forseelse, men tillige at underkaste ham en personlig Undersøgelse i den